

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Detta nummer utgives i A och B.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTTRER MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: N:r 19 A Årg. 36
MARTIN WESTLING 1 Okt. 1918

Evangelium till alla folk.

Matt. 24: 14.

Intill tidens slut skall rikets evangelium förkunnas—se där den över allt annat vissa förutsägelsen av Jesus, då han stod redo att gå till döden.

Om nu människorna mottaga detta evangelium eller om de vända sig bort därifrån; om de på alla sätt söka att förhindra och nedtysta det eller på varje sätt arbeta på dess utbredande—evangelium skall i varje fall och alldeles oberoende därav predikas bland alla folk intill tidsålderns ände. Och för vissheten härav betyder det intet, om Herrens vittnen äro vältalare och insiktsfulla eller om de som Moses äro tröga i talet och olärda som barn. Och satte man än upp all världens vishet och makt för att nedtysta detta enkla, av skröpliga vittnen framburna evangelium, står det dock lika fast, att ordet skall ljuda intill tidens ände. Ty så har Jesus sagt. Och hans ord falla aldrig till marken.

Denna stora och saliga visshet om evangelium grundar sig därpå, att frälsningens eviga orsak icke är lagd i tiden eller bland människor och i mänskliga förhållanden, dessa må nu befordra eller förhindra evangelium, utan i evigheten, i Gud. Framför varje annat verk var det för Gud en faderlig och kärlekens angelägenhet att säkerställa frälsningen för fattiga syndare. Och då intet säkert

fanns i himmelen eller på jorden, intet säkert bland människor eller änglar, blev han själv och han allena frälsningens eviga orsak och grund.

Evangelii innehåll sammanfattas i dess förkunnelse om det Guds rike, som skall upprättas på jorden. Därför är ock evangelium i synnerlig mening rikets evangelium. Och i denna närvarande oroliga tid, då allt i tiden synes lossat från sina fästen, är det för tron en viktig ting att trygga sig vid evangeliets ord om fridens rike och tillstånd, som skall upprättas på jorden. Evangelium och endast evangelium är därför glädjebudskapet för jordens betryckta och blödande folk.

Så är då för den kristna missionen, som fått evangelii utbredande i världen till sin utomordentligt höga uppgift, en fast grundval given i dessa ord. Intet i världen är vissare än evangelii seger. Därför må ock missionens vänner vara fasta, orubbliga och överflödande i Herrens verk alltid. Gud give oss därtill sin nåd!

Joh. Hellström, i N. B.

Något om kongonegerns tanke- och känsloliv.

Av missionär Josef Ekstam.

Då jag var liten gosse, hörde jag en gång en person sjunga en sång, som gjorde ett djupt intryck på mig, och som jag sedan aldrig kunnat glömma. Den började så här: »I Afrika finnes ett folk, som bär namn av negrer, I kännen dem väl; de äro väl svarta, men hava ändå en ande, en levande själ». Såvitt jag minnes, var det det första jag hörde om Afrika, det land, jag skulle få ägna mina bästa år, och vars folk jag skulle få så mycket att skaffa med.

»En ande, en levande själ», ja det är detta den svarte äger och som gör honom till en människa med mänskliga känslor och tankar. En del förnekar detta och räknar honom till djuren, men ett »djur» blir en svart först genom umgänge med vita, moraliskt fördärvade individer. Man dömer så lätt över det, man inte förstår, och att förstå en svart och lära känna hans sjäsliv, hans tankar och känslor är vida svårare än man först tänkt. Det är som att skåda i en dunkel spegel, och genom frågor kommer man ej långt, ty en neger säger sällan som det är, utan det han tror bäst skall behaga den vite. Nej, skall en vit fullt förstå en neger, måste han bliva vad en vit aldrig kan bliva, nämligen — en neger, och detta gör, att han så mången gång kommer till korta.

Mer än en gång har jag frågat mig: »Vet en neger, vad kärlek är», och jag har under årens lopp sökt ett svar ur det, jag sett och hört. Skulle man döma av mannens gråt och klagan vid en hustrus död, skulle man utan vidare svara ett ja på frågan, men ser man åter på det myckna en man kan tillåta sig emot sin hustru, så vore man lika färdig att säga nej. Det är mycket, som för den svarte är fullt solklart, som för oss ter sig som ett enda stort töcken.

Jag kom en gång på en predikoresa till en by. Det var på kvällen, och efter slutad måltid satt jag och njöt av det härliga månskenet. Ett stycke därifrån stod byns hövding och berättade för mina bärare, hur det var där i byn för något år sedan, då förrymda soldater från övre Kongo höllo sig gömda där i närheten. En dag hade hans ena hustru försvunnit, och som han misstänkte, att hon blivit tagen av de förut nämnda personerna, anställde han en skallgång. Hans misstänke bekräftades. De hade ätit upp henne. Det enda de funno var litet hår och några fingerben. Ett allmänt utrop av ovilja och avsky följde på hans berättelse. Sedan de något lugnat sig, frågade jag: »Sörjde du henne?» Jag satt i skuggan, så att han ej sett mig, och därför blev han först litet häpen. »Sörjde henne», sade han, »om jag sörjde henne, visst sörjde jag henne», och vänd till mina bärare tillade han, »visst sörjde jag henne, ty vem skulle nu laga mat åt mig.» Ja, så ljöd hans svar. Underligt visserligen för mig, men för de andra helt naturligt.

Vi veta att ett äktenskap i detta land ingås på så sätt, att mannen betalar en viss summa för en kvinna, innan han får henne till hustru. Detta är ej ett köp, ty hustrun hör ej mannen till för det; de barn som födas i äktenskapet inte heller. De tillhöra hustruns hövding, och vid kvinnans död måste han till hennes man eller släkt återbetala, allt han fått. Detta gör, att de ej kunna leva helt för varandra och för sina barn, utan de leva för sig själva och för sin släkt. Vid kvinnans sjukdom bryr sig därför ej heller mannen om att köpa medicin åt henne, det får hennes anhöriga göra, »ty han äger henne ej». Detta betraktelsesätt är mycket vanligt även bland de troende, och för blott några

dagar sedan kom en av våra lärare och omtalade, att hans hustru var sjuk, men att hon ingen hjälp fick, ty hennes hövding vägrade att köpa medicin åt henne.

Vid ett tillfälle kom en man hit med sin hustru, som var sjuk. Vad vi från första stund fäste oss vid var hans hjälpsamhet mot sin sjuka hustru. Vi jämförde honom med en annan man, vars hustru också samtidigt blivit sjuk, men som lämnat henne vind för våg utan all hjälp. Här, menade vi, se vi ett sällsynt fall av ren och osjälvisk kärlek. Men så frågade min hustru honom en dag, varför han var så mån om sin hustru och hjälpte henne. »Jo», sade han, »hon tillhör min släkt, och jag äger henne». Var det kärlek eller släktens intressen, som besjälade honom?

Jag har under de senare åren vigt mycket folk här, och de säga alla, att de av hela sitt hjärta älska varandra, men det dröjer i regel ej länge, förrän de komma tillbaka igen, och då är kärleken död. I regel försonas de ganska lätt, och se, kärleken kvicknade till liv igen. Härmdagen hade jag ett ungt par här. Den unga frun bar vigselattesten på en kluven käpp som en flagga, och hon påstod, att ingen annan hjälp fanns än skilsmässa. Då jag bara fått dem lugna, gick det ganska lätt att få dem sams igen, och så gingo de hem, och allt var frid och gamman.

Men att kristendomen kan väcka kärlek och varma känslor till liv, har jag ock sett.

För någon tid sedan kom en troende ung man, som en tid tjänstgjort som hjälplärare, hit. Hans hustru och barn hade båda dött, och fastän en rätt lång tid förflutit, såg han ovanligt ledsen ut. På min fråga, vad som fattades honom, brast han i gråt. »Jag sörjer min hustru och mitt barn», sade han. »Det är så tomt i mitt hus, och jag kan ej sova om nätterna. Ingen säger heller ett tröstens ord till mig. Jag uthärdar ej

att vistas i min by, låt mig söka arbete på annat håll, så kanske sorgen skingras.» Då hans anhållan blev beviljad, sade han: »O, giv mig också ett ord till tröst». Jag tog bibeln och läste: »Kommen till mig I alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder» o. s. v. Såsom en törstande mottog han ordet, och sedan jag med händerna på hans huvud anbefallt honom åt Gud, upphörde snyftningarna så småningom. och då vi skiljdes åt, var han rätt lugn. Det var en av de få gånger, jag sett en verklig sorg härute, och utan tvivel hade kärleken till hustru och barn varit stor.

Jag har också frågat mig: »Kan en neger känna verklig sorg över synden? Skulle man döma efter vad som för ögonen syns, skulle man svara ett obetingat nej på den frågan. När en neger stiger upp för att »ta kimbangi», bekänna sin övergång på Guds sida, skall man fåfängt spåra vare sig sorg eller tårar i hans ansikte. Tvärtom ser det ut, som han meddelade en oviktig tilldragelse, och han kan t. o. m. skratta, sedan han satt sig. Detta är något, som ofta stöter den nyutkomne missionären, och ofta har jag spörjt: »Förstå de ej vad saken gäller, känna de ej den minsta sorg över synden?» Då det gäller dem, som hava mycket liten kunskap om Gud, kan man lätt fordra för mycket. Synden är för dem något mycket obestämt och svävande och består i överträdelse av det eller det budet. Otukt, stöld, dråp det är synd, men att genom en lögn se sig till godo på ett eller annat sätt, hur det kan bliva synd, det är svårt att förstå. Att »hitta» en sak och behålla den, fastän ägaren är känd, hur kan det vara synd o. s. v. i oändlighet. Det är ej lätt att göra en neger till syndare. Och dock finnes en känsla av otillfredsställelse, en längtan efter något bättre och en håg efter det heliga och rena, som tar sig uttryck i hans sökande efter Gud. Därför vill

jag också i deras syndabekännelse, låt vara att den stöter min europeiska känsla, se den trevande handen, som ur dunklet sträcker sig mot Gud. I den gärningen ligger dock ett uppgivande av mycket, för dem mycket viktiga ting, som helt omgestaltar deras liv. Jag tänker då på månggifte, palmvin, dans o. dyl.

De lägre kunna nog taga saken mera allvarligt, men att hos dem spåra någon syndasorg i egentlig mening är sällsynt. Då någon fallit eller förgått sig och bett om nåd, ser det ut, som om han skulle resonera så här: »Jag är en stackars syndig människa och något annat har jag aldrig sagt, men nu är ju saken uppklarad, varför skulle jag då sörja». Dock har jag trott mig finna ett uppvaknande även i detta som i allt annat under årens lopp. En av våra församlingsmedlemmar, som fallit i synd, blev så förtvivlad, då en av de äldste besökte honom, att han ej vågade lämna honom ensam, utan tog honom med hit. Det var gripande att se hans tårar och klagan, och sedan jag bett Gud för honom, bad han själv under strida tårar Gud om förlåtelse för sin synd. Vid ett annat tillfälle såg jag något liknande, då jag i en by predikat över orden: »Vinna hela världen, men förlora sin själ». Efteråt kom en avfälling och knackade på min dörr, sedan jag lagt mig, och ville att jag skulle bedja för honom. »Ty», sade han med rörelse, »jag vill ej förlora min själ».

Likaså har jag frågat mig: »Huru och på vad sätt erfar en negerglädjen i Gud?» Denna glädje kommer ej till synes på samma sätt som hemma, då en människa får förvisning om syndaförlåtelse och barnaskap. Men att den finnes, det har jag sett. Dock synes det av deras resonemang framgå, som om det ej vore så mycket

över den förlåtna synden, de glädja sig, utan fastmer däröver, att de ej mer behöva frukta för det okända, inför vilket så mången döende hedning med förskräckelse utropat: »Jag går bort, och landet, dit jag går, känner jag ej.» Ja, tanken på att undgå den eviga elden, och istället få komma till den saliga och sköna boning Gud berett dem tilltalar dem mycket.

Jag besökte för en tid sedan en lärare, som låg på sitt yttersta. Det var sömnsjukan, som lagt den verkamme unge mannen ned på dödsbädden. Det är ju en förskräcklig sjukdom, och fasan för den är stor. När jag första gången besökte honom, var han ej vaken, men då jag senare tittade in, hade han vaknat till. Han kände igen mig och försökte resa sig upp, men orkade ej. Jag tillsade honom att vara stilla samt frågade, om han ville att, jag skulle läsa något för honom, och om han kunde förstå det. Han nickade bifall, ty han hade förlorat talförmågan. Jag läste den 23 psalmen, och han lyssnade uppmärksamt. Då jag slutat, sade jag: »Bo i Herrens hus evinnerligen, ser du Uuntanda, det är dit vår Fader samlar de sina, sedan arbetsdagen är slut. Din arbetsdag är nu slut, min tyckes bliva något längre, men inte är arbetaren ledsen över, att en mödosam dag är till ända, och han får vila. Du går före in i vilan, sedan kommer jag». Jag skall aldrig glömma det leende, som därvid upplyste de tårda dragen. Det var hans svar. Det var något av himlen, som speglade sig däri, och hans lilla, enkla gräshydda blev som en förgård till himmelen. Ack ja, gudomliga ord, som livar och stärker, som skänker liv åt döende hedningar och gör, att de med ett segerleende på sitt anlete gå över dödsfloden. Ja Gud vare lov därför.

Styrelsens sammanträde. Svenska Missionsförbundets styrelse håller sitt höstsammanträde i Stockholm den 16—17 oktober. De, som möjligen ha några ärenden, som önskas föredragna, torde insända dessa i god tid före sammanträdet.

* * *

Böne- och offerveckan. Enligt Generalkonferensens beslut hålles den sedvanliga böne- och offerveckan för Missionsförbundets mission den 20—27 oktober. Vi komma i nästa nummer av tidningen att införa fullständigt program för böneveckan men ha redan nu velat påminna om den.

Mätte nu denna vecka förberedas i församlingarna, så att mycken välsignelse må komma av den. Må också ordets förkunnare framställa Guds rikes sak så stor och härlig, som den är, och även allvarligt framhålla den kärlekens plikt, som Herren i sitt ord lagt på oss att förkunna hans lära bland alla folk.

* * *

Missionsveckor. Under hösten komma missionsveckor att anordnas i södra Sverige på följande platser: Jönköping 13—20 okt., Göteborg 20—27, Helsingborg 27 okt.—3 nov. och Malmö 3—10 nov. Vi införa på annat ställe i detta nummer programmet för Jönköping. Det blir i det närmaste samma program på alla fyra platserna.

Vi vänta oss rik välsignelse och glädje av dessa missionsveckor, och framförallt hoppas vi att genom dem kunna tjäna Herren och hans verk på jorden.

* * *

Missionsetnografisk utställning. Den 6—13 oktober anordnas i Västerås och därefter i några andra städer en utställning av etnografiska föremål samt fotografier och kartor, belysande missionsarbetet. Utställningen kommer att omfatta våra tre stora missionsfält, och missionärer från dessa fält komma att närvara och förevisa föremålen.

* * *

Fil. kandi-datexamen. En av de missionärer, som invigdes för missionen i Kina vid årsmötet den 8 juni, fröken Herta Lundholm från Eskilstuna, avlade den 11 september filosofie kandi-datexamen vid Uppsala universitet.

* * *

Utresa till Kongo. Det har länge varit mycket ovisst, huruvida hemmavarande kongomissionärer skulle få återvända till Kongo under dessa svåra tider. Nu synes vägen öppna sig, och det är gott hopp att en hel skara skall kunna resa ut i höst. Vi skola längre fram meddela vidare i saken.

* * *

Musiken till sångboken. En hel del ex. av senaste upplagan av musiken till sångboken äro felbundna. Skulle någon fått av dessa felbundna exemplar, torde de återsändas till förlaget mot utbyte av andra.

* * *

Våra missionärer i Ost-Turkestan. Från Ost-Turkestan äro underrättelserna mycket sparsamma. Från missionärerna Raquette och Ahlbert ha vi dock hört, att allt varit gott och väl och att de kunnat arbeta i lugn och ro. Må vi minnas dem i våra böner!

FRÅN VÅR YTTRE MISSION

MISSIONEN I KONGO

På bybesök i Kongo.

Det var den 8 februari, som jag kom till Samba Palas by, Kompani. Han är storhövding och har 14 hövdingar under sig, och dessa ha sedan flera hövdingar, som de råda över. Han är kung i sitt rike, men staten är icke sådan som hos stora män hos oss. Men i rikedom, anseende och kongoståt står han lika högt över sina undersåtar som en europeisk furste över sina.

Han har ett tegelhus med två rum, varav jag fick låna det ena. Det var kväll och vi skulle samlas till predikan.

»Nu skola vi ha möte, och jag hoppas folket kommer», sade jag till hövdingen.

»Säg du till dina barn att ringa klockan, så skall nog folket komma», sade han.

Klockan ringde, och folket kom, män, kvinnor och barn. Vi samlades ute omkring min lykta och en lägereld, som flammade högt. Bland de församlade voro ett halvt dussin kristna samt ett trettiotal barn, som lärt sig sjunga i byns skola.

Vi sjöngo, både och talade gott om Gud, och folket var intresserat, men hövdingen satt på en stol bredvid och sov. Han var full, som han mestadels är. Då vi slutat och folket skingrades, satt han kvar. Hans hustrur, över två dussin, stodo och

väntade, att han skulle komma. »Det är bäst», sade jag, »att någon av er tar vara på honom.» Men de stodo och tittade på varandra. Ingen vågade röra vid honom. Jag väckte honom och bad honom gå hem och vila sig. Han är en ung man, som aldrig blir gammal till åren men som redan är gammal till utseendet. I likhet med landets flesta hövdingar lever han fort och tar livet av sig med lättja och vällust. Lösaktigheten i sedligt avseende, lättjans tvilingsyster, är kongofolkets farligaste fiende.

Vi inspekterade skolan och hade flera möten i byn. På söndagsmorgon klockan 6, då vi alla voro samlade, föreslog jag, att vi skulle följas åt och ha möte i en grannby, dit jag redan sänt bud, att vi skulle komma. Vi gingo en stor skara, och folket från båda byarna samlades på byplatsen. Efter mötet bestämdes, att folket där skulle komma till oss på kvällen, såsom vi kommit dit på morgonen. På detta sätt fingo vi mycket folk på mötena.

Från Kompani gingo vi till byskolorna Nyamba och Yanga, där vi arbetade ungefär på samma sätt. I Yanga var penningfest. En byhövding höll på att samla in penningar. Detta är landets bankordning. Den man, som är i tur att samla penningar på detta sätt, gör en fest och budar grannarna i trakten. De komma på utsatt tid och bära med sig penningar, mer eller mindre efter lägenhet. De få då en fordran av honom, motsvarande den summa, de lämnat. Den få de ut, då deras tur kommer att göra liknande fest.

Vid dessa fester skall det vara mycket mat och mycket dryck. Här tycktes icke heller vara brist på kassavabröd, fläsk oeh palmvin, men så voro de ock minst 300, som skulle äta och dricka. Då vi kommo, dånade trummorna. Dansen var vild och sorlet bedövande.

Jag begärde, att de skulle taga sig en rast och låta mig tala till dem en stund, och det beviljades. Till min glada överraskning sutto alla stilla och lyssnade uppmärksamt. Jag talade till dem om livet, döden och evigheten. De voro intresserade av ämnet och tycktes glömma dansen. Jag höll på över en timme, och sedan jag slutat, sutto de stilla, medan vi sjöngo en sång och en av byns kristna ledde i bön. Detta var ett osökt tillfälle att nå många med livets ord.

I skolan, som ligger i en annan byavdelning, väntade barnen. Vi skyndade till dem och förhörde dem i kristendom, läsning och samtal på franska. Då det var gjort, var klockan 11. Vi hade börjat dagen med ett möte klockan 5,30, sedan hade vi gått en styv svensk mil, predikat på festen och inspekterat skolan, och ännu hade vi icke ätit något. Men så smakade ock den sena frukosten gott. Den utgjordes av sötpotatis, köttbullar, kassavabröd och rispuding, vilket allt jag fått dagen förut från min hustru. I gengäld sände jag hem 2 höns och ägg, som jag under dagen fått av mina vänner. Att dessa i form av gengävor fått ersättning för sina höns och ägg, behöver icke sägas.

Vi marscherade sedan fullt 15 kilometer till Bakumas by, Mbanza Nkaka, där vi ock ha skola. Därifrån skriver jag dessa rader. Vi kommo hit vid tretiden, medan solen ännu var som hetast. Hövdingen är en försigkommen man. Han har två tegelhus och en stor, rensopad gårdsplan. I ena tegelhuset bor hans själv. I det andra, som står tomt, fick jag

bo. Även Bakuma är en ung man, men i likhet med Samba Pala har han levat för fört. Han är sjuk.

»Jag har hört, att du är sjuk, och jag har väntat, att du skulle komma till Musana och få medicin», sade jag till honom.

»Ja, jag är sjuk, men min sjukdom ha ni ingen medicin för», sade han.

»Huru vet du det?» frågade jag.

»Jo, ser du», sade han, »det är mina döda hövdingar, som stämt mig tillrätta. För att sona dem ha vi nu ränsat deras gravar och gjutit palmvin däröver. Vi ha ock slaktat en get och hållt blodet på gravarna samt givit dem hjärtat och levern.»

»Och nu tror du, att det hjälper?»

»Ja, visst tror jag det.»

»Men de döda ha ingenting att göra med din sjukdom. Om du fortsätter att dricka så mycket palmvin och leva som du gör, blir du aldrig frisk.»

»Det förstår icke du, men vi veta, hur det är med den saken.»

»Vi ha möte nu, och du ser väl till, att folket kommer.»

»Ja, ring du klockan, när du vill, men jag kommer icke, ty jag är under fetischlag.»

På mötet voro alla skolbarnen med och ett dussin av byns män, men folket, som skulle fortsätta att behandla hövdingen under natten, ansågo sig förhindrade att vara med.

Det är nu fram på förmiddagen. Här har varit en vidskeplig sjukbehandling hela natten. Intet har dock förekommit, vilket kan anses som medel mot sjukdom. Den, hemska sången, alla besvärjelserna allt ritande av streck och figurer på kroppen och påbindandet av fetischer, allt har avsett de döda.

Nu äro hövdingen och hans äldste systerson, som skall bli hans efterträdare, smorda med streck och figurer. De bära på högra armen fetischen »Mpu». De skola vara stilla och iakttaga en mängd fetischlagar

under tre veckors tid. Från dessa skola de lösas under en stor nattlig fest. Därefter skola de döda erkänna deras hövdingvärdighet och lämna dem i fred.

I dag på morgonen hade vi rätt mycket folk. I skolan är det över 50 barn. Sedan vi läst med dem, samlades de kristna, och vi hade en skön bibelstund. Vi ha här sex församlingsmedlemmar och sex dopkandidater.

Vi stå nu färdiga att fortsätta vår resa ned till Kongofloden, där vi ha flera skolor. Mörkret är tjockt i detta land, men det skall dock skingras av evangelii ljus. Vi gå här på obanade stiger, glada i medvetandet, att vi äro inneslutna i Edra förböner. Vi äro Guds tjänare och Edra medarbetare. Vi vilja göra vårt bästa och vara trogna sändebud. Bedjen till Herren, att vi må uppfyllas med hans Ande och hans kraft.

Med hjärtliga hälsningar. Eder tillgivne

P. A. Westlind.

MISSIONEN I KINA

Kingchowfu, via Shasi, Hupeh, Kina,
den 9 april 1918.

Kära vänner!

»Nåd det finns för varje skuld jag har,
Blod, som varje syndafläck borttar,
Kraft, som seger giver alla dar,
För mig, för mig.»

För ett par dagar sedan vaknade jag en morgon mellan 4 och 5 vid att jag tyckte mig sjunga ovan citerade vers.

O, hur stort, att Herrens nåd är ny för varje morgon. Och vi äro föremål för denna nåd och kärlek.

Folken larma, riken vackla, men Herrens tron står fast i evighet. Lov och pris!

Här ha vi varit omringade av krigshärrar i flera månader. Men intet anfall har gjorts mot staden, utan alla slag ha stått ute på landet på olika avstånd ifrån oss. Vi ha nu åter i 14 dagars tid dagligen sett från våra fönster, huru trupperna övat. De ha sin exercisplan alldeles intill oss. Det är med vemod, man ser dessa skaror av unga män, redo att draga åstad för att nedgöra sitt eget folk. Åtskilliga, säges det, vägra att gå ut för att »döda sina bröder». Kan man undra på det. Stackars folk och arma land. — Hungersnöden i norr är hemsk. Det har kommit upprop till alla städer, samhällen och missioner i centralprovinserna om hjälp åt de arma, som äro döende av brist på det *allra* nödvändigaste. Här är ju också åtskillig nöd på grund av kriget och sviterna, det lämnar efter sig. Därtill ha fläcktyfus och smitkoppar härjat i våra trakter, så att vi fått inställa en del av vårt vanliga arbete för några veckor. Nu synes sjukdomarna vara på reträtt ute i staden.

I norr ha de även haft att kämpa med den rysliga »pesten». Vi sågo i en tidning, att den spritt sig ända till Nanking, och det är ej långt ifrån Hankow. Mätte Gud skona oss ifrån den farsoten! Nöden är stor på jorden. Man frågar sig själv, när skall det bli frid och ro?

Vi ha fått riktig vinter igen efter att förut ha haft det skönaste vårväder. Jag flyttade in blomkrukorna, ty jag var rädd, att det skulle bli snö. Om vännerna kunde se, vilken trevlig gård här är. Törnrosorna börja blomma. Lackviolerna ha blommat över en månad och flera andra av växterna på kalljord blomma. De som äro i krukor, ha stått inne över vintern förstas. Fina kålrötter ha vi haft på kalljord hela vintern. Plantorna sattes i slutet av augusti i fjol. Det är ett underligt klimat. Jag gick många gånger och såg på lackviolerna, hur stelfrusna både

stjälkar och knoppar voro, men bara solen sken på dem, blevo de lika friska och fina, som om de aldrig vetat av någon frost. Och på samma sätt var det med kålrötterna. — Så är det även med våra stela, frusna hjärtan. Om rättfärdighetens sol får lysa och värma där inne, då blir det liv och kraft, och vi kunna likt lackviolerna sprida en ljuvlig välukt omkring oss.

En missionär Nordlund, som var här i höstas och predikade, talade en gång bland annat om, hur vackert här var och om hjärtats renhet. Han sade då: »Vill du se motsatsen till gården, så öppna bara på porten och se, strax intill ringmuren finner du sophögar, avskräden av alla slag samt gravar.» Han gjorde en sådan utmärkt tillämpning på liv och död samt hur man behöver vara på sin vakt och hålla det orena på avstånd ifrån sig. Han sade vidare, att det håller sig inte rent och snyggt av sig själf inom murarna, utan det gäller att uppehålla renheten dagligen.

Tiden går fort, ehuru den stundom synes lång. Vi ha nu varit ute över 5 år. Jag tycker ibland, att det är nästan grymt att nödgas vara skild ifrån sina barn en så lång tid, att man ej i första påseende kan känna igen varandra, om man får leva och sammanträffa. »Allt för Jesus, allt för Jesus!» Det ger mig mod, när känslorna storma allt för svårt i mitt bröst.

Gott att vara i Herrens händer; där är tryggt och lugnt trots all oro, som råder. Hans banér över oss är kärlek! Att kunna känna sig lugn och stilla inför Herren vilken vila är ej det för både kropp och själ.

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar till alla kära vänner.

Gud med Eder och oss!

I Herren tillgivna
Anna Tjellström.

Krigiskt.

Vördade Styrelse och missionsvänner.

Kienli (Hupeh), Kina den 24 jan 1918.

»Herren Sebaot är med oss,
Jakobs Gud är vår borg.»

De sista månaderna ha varit oroliga här. Före jul voro flera tusen norra soldater förlagda här i staden. Som de voro så många, och de flesta mycket vilda av sig, fruktade folket mycket för dem. Ofta stodo de med bajonetten i handen i bodarna eller vid handelsstånden och tvingade till sig, vad de ville ha, för ringa eller ingen betalning. Klart är, att folket i staden ej torde vistas mycket ute under sådana omständigheter, och landsfolket stannade helst kvar i sina hyddor på landet. Det närmade sig jul, och vi trodde, att vi ej skulle få något folk till oss under högtiden. Men ett par dagar före jul bar det iväg med hela skaran söderut. Det blev bekant i hela trakten på en enda dag. Då julaf-tonen var inne, kommo våra vänner från alla håll, och vi fingo fira högtid under största tillslutning. Så hjälpte Gud den gången.

Därefter hade vi lugn några dagar in på nyåret. Under tiden hade de södra soldaterna kommit hit. De tillsatte en ny mandarin m. fl. ämbetsmän, ty de gamla hade flytt, då de norra soldaterna drogo sina färde. Den 9 januari hade de norra berett sig som aldrig förut och voro på väg mot staden. De södra ville ej draga sig tillbaka utan gingo mot dem. De drabbade tillsammans med dem den 12 januari på en plats något över 10 km. härifrån. Striden varade ej länge. De södra voro för få, skingrades och sprungo var och en åt sitt håll. Mandarinen kom hit och ville gömma sig. Vi förklarade, att vi ej kunde ta emot honom utan rådde honom att fly. Jag glömmer ej, då han i vår matsal rev sönder sitt mandarinbrev, tog upp sigillet

och lämnade alltsamman åt vår tjänare och bad honom lägga det på elden. Sedan drog han ner sin mössa och gick ut genom bakre porten i det han sade: »Vem som träffar mig, vill ha pengar av mig, men det har jag inga, mitt liv kunna de ta. Jag fruktar de södra lika mycket som de norra nu, ty de ha skingrats, och mig känna de igen».

Vi tyckte så mycket om honom. Han var i verkligheten vår bästa vän. Men nu måste han lämna platsen som en flykting. Han har sedan sänt oss en hälsning från Shasi, dit han lyckligt anlät.

Söndagen den 13 januari gjorde de norra sitt intåg i staden. De voro omkring 10,000 förutom en avdelning artilleri och kavalleri. Det blev en helt annan stämning i staden. Bodarna stängdes, folket flydde och soldaterna blevo herrar på platsen.

Dagen därpå började de kriga på andra sidan floden mitt emot Kienli. Denna strid varade i tre dygn. Under tiden drogo de sig uppåt floden. De södra drogo sig även nu tillbaka. Allt eftersom de norra vunno terräng, brände de husen efter sig. Då de kommo till en plats vid namn Tasieh, skingrades de södra trupperna. Denna plats blev fullkomligt utplundrad av de norra soldaterna. Sedan satte de eld på husen. Platsen hade nog upp till 10,000 invånare. Mellan 68—70 hus brändes. Allt, som de kunde taga med sig, togo de, och det andra som möbler o. d. slogo de sönder.

På fredagen den 18 jan. hade vi berett oss att gå över floden och se, vad vi kunde göra för de sårade och döda. Då vi stodo färdiga att gå, kom en avdelning från Yohchow i Röda korsets tjänst, ty de hade hört, att vi hade krig i Kienli. Vi gjorde dem sällskap. Just då vi anlände till Tasieh, gingo de norra soldaterna därifrån. Det var hemskt att se dessa många hus stå i lågor och höra skrik av svin, höns och hundar, som

blevo lågornas rov. Aldrig hade väl svinen haft så god reda på, var de voro hemma, som nu. De bruka alltid springa över allt på gator och gårdar, men nu sprungo de in var och en i sitt hem.

Vi fingo brått med att riva ned en del hus och därmed begränsa elden. Jag hade en hel del hjälpare med från staden, och från Yohchow voro de nära tjugo stycken. Några sårade kunde vi ej träffa på den dagen. De hade flytt, så många som kunnat, och de illa sårade hade gömt sig. En gammal gumma blev innebränd. Hon var 90 år och kunde ej följa de andra, då de flydde.

Efter en dag reste jag åter dit. Denna gång förde vi med oss flera säckar ris och bröd samt höns m. m. åt de många, som nu voro utan både mat och hus. En hel mängd hade nu kommit tillbaka. Vi fingo nu förbinda ganska många sårade. Svårare fall togo vi med oss hit till sjukstugan. Bland dessa var en soldat av de södra. Han hade legat i ett busksnår, när vi gått förbi förra gången, då vi besökte platsen, men hade ej vågat ge sig tillkänna. Då hade han legat flera dagar utan mat och tillsyn. Han var skjuten med fyra skott. Två hade gått genom halsen och bröstet. Han dog hos oss efter två dagar på grund av inre blödning.

Sjukstugan är nu full. Hoppas att alla skola krya till sig, fastän en del äro mycket illa sårade.

Dr. Li från Wuchang kom hit just i denna brådska och således i »grevens» tid. Han är son till gamle evangelisten Li i Wuchang, som dog i fjol. Dr. Li har fått sin utbildning i Hankow och är anställd i Sv. Missionsförbundets tjänst sedan nyåret och stationerad i Kienli.

Nu ha nästan alla soldaterna gått uppåt Shasi. Folket börjar komma tillbaka, och bodarna öppnas, och så småningom kommer det väl i sina gamla gängor igen. Framtiden skall

visa, vad folket har lärt av detta. Vi tro att även i detta har Gud haft sin hand med, och därför skall det lända till godo.

Vi må alla gott. Mycket folk ha vi haft hos oss under dessa dagar. Ingen plats har ansetts vara säkrare än här.

Officerarne, både de norra och de södra, ha varit mycket vänliga mot oss, och soldaterna likaså. Men bland folket har soldaterna farit fram

som vildar. Hur stor skuld befälet har i detta, är svårt att säga. Troligen frukta de själva för sina soldater och våga ej taga itu med dem.

På postkontoret här ligga höga staplar av små säckar, som soldaterna lämnat in efter dessa dagars erövringar. De innehålla saker, som de nu sända hem som byte.

Med varmaste fridshälsningar till Styrelsen och alla missionsvänner från

Edra i Herren

Hanna och Joh. Åhs.

Från Kina till fosterjorden.

II.

I mitt förra meddelande hade vi kommit så långt som till Kobe på vår färd mot fosterjorden. Kobe är en rätt betydande stad. Huvudgatorna äro stora och breda och människor myllra fram och åter på dessamma. I de stora städerna synes det, att Japan tagit mäktigt intryck av västerlandet. Många, särskilt av männen, äro klädda i utländsk dräkt. De nyare husen äro likaledes mer och mindre utländska till stilen. Alla allmänna hus såsom tull- post- och rådhus, järnvägsstationer m. m. äro allt i utländsk stil. På gatorna vimlar det av bilar, cyklar och droskor. Vidsträckta och väl ordnade elektriska spårvägslinjer finnas ock. I butikerna finnas allt möjligt både från Östern och Västern. Prisen äro i allmänhet ganska höga, även då det gäller helt inhemska varor. Den gula faran blir kanske ej så farlig, då det gäller konkurens på arbetsmarknaden. Både i Kina och Japan flyga prisen i höjden med stor fart. Skräddare och skomakare förstå numera att taga bra betalt för sitt arbete. Man kan t. ex. ej gärna få en någorlunda hygglig kavajkostym under en 30 dollar i Kina och 60 ien i Japan och detta motsvarar un-

gefär 100 kronor. Men varken arbete eller material kan jämföras med gott sådant hemma.

Att få tak över huvudet är för närvarande ej så lätt i de japanska hamnstäderna. En hel del passagerarebåtar ha tagits i beslag av regeringarna, och det gör att många resande helt oväntat bli stängda kvar här för längre tid än de beräknat. Vi lyckades få ett rum i ett nytt hus, som ännu ej var möblerat ordentligt. Värden och betjäningen voro alla japaner, men gästerna utlänningar. Vi stannade blott två dagar. På kvällen den andra dagen hörde jag ett par herrar, som sutto vid ett bord nära oss, samspråka, varvid den ene yttrade ett par ord på svenska. Jag gick genast bort till dem och sade, att jag hört ett par välkända ljud från deras bord och bjöd dem slå sig ned hos oss. De mottogo anbudet med glädje, och vi hade en rätt lång språkstund där på svenska. Den ene av dem var dock ej svensk utan norrman.

Påföljande dag reste vi med tåg till Yokohama. Vi erhöilo biljetter för resan dit av båtbolaget. Passagerarna få nämligen välja att antingen gå med båt eller med tåg

mellan Kobe och Yokohama. Resan mellan dessa platser tager en hel dag med expresståg. För oss var det ju av stort intresse att fara med tåg och så få se mera av själva landet. Även här på tåget fråfode vi en svensk, en kapten Fevrel, förste sekreterare vid Svenska legationen här i Östern. Han satt länge mitt emot oss utan att ge sig tillkänna. Omsider tilltalade min hustru honom på engelska. Talar ni ej svenska? blev hans svar, och så funno vi, att vi haft en åhörare till allt vi sagt, som förstod oss. Fevrel syntes vara en mycket sympatisk person. Men underligt nog kände han, såväl som många andra, som anses vara bildade, knappast till något om den frikyrkliga rörelsen i Sverige och vad den vill.

Japan är utan tvivel ett vackert land. Berg, vikar och frodiga, väl-skötta fält omväxla med varandra i hastig följd för ens blickar, under det tåget rusar framåt. Banan är dubbelspårig, och vi möta det ena tåget efter det andra. Här och där se vi en liten gravgård med sina trevliga gravstenar. Men gravarna äro mycket små. Japanerna begrava nämligen sina döda i sittande ställning. Dessutom är likbränningen mycket vanlig. Husen på landet så väl som de japanska husen i städerna äro mycket små. Mycket i Japan ser litet leksaksaktigt ut, så också husen.

Vägarna äro utmärkta, men man ser sällan något annat än dragkärror

och cyklar fara fram på desamma. Dragare användas mycket litet på landet. Även jordbruket skötes mest med hacka och spade. I städerna användas dock hästar och även oxar som dragare. Jag har i Yokohama flera gånger sett en häst och en man draga en kärra och mannen går alltid i skaklarna och hästen går framför och drar med linor. Körkarlen går här alltid framför hästen. Liksom i Kina är här mycket tvärt emot vad vi äro vana vid. En snickare drar här hyveln efter sig i stället för att skjuta den framför sig, och en dam skall gå inåt med tårna om hon vill gå vackert. De allra flesta både män och kvinnor ha träskor, bestående av en sula och under dem ett par tvärbitar c:a tre tum höga, med ett par band i kors hållas de fast på foten. Innan man blir van vid smällandet av dessa träskor mot gatcementen, förefaller det en, som om en hel del skodda hästar travade omkring en.

Det mest sevärda på jorden mellan Kobe och Yokohama är det höga berget Fuje. Dess topp var snöklädd och lyste vackert i aftonsolen, då vi foro förbi. Det anses av japanerna som heligt, och dess bild ser man framställd på tavlor, skålar och te-koppar m. m. I Yokohama togo vi in på hotell Bluff, som äges av en dansk fröken Clousen, en mycket snäll kvinna.

Häriifrån skall jag sända mitt nästa meddelande.

Yokohama den 9 Maj 1918.

K. A. Fernström.

.....

Sprid "Missionsförbundet"!

Skänk tidningen åt någon fattig missionsvän,
som ej har råd att köpa den!

.....

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

Barnhusgatan 10, Stockholm C.

Riks-telefon: Missionsförest. 40 75.

Kamrern, yttre missionssekr. och kassaavd. 228 68.
Bokförlaget, redaktörerna och S. M. U. 85 25.

Allmänna telefon: 46 34 och 74 15.

Obs! Linjeväljare till alla avdelningar. Obs!

Inregistrerad telegrafadr: »Förbundet, Stockholm»

Expeditionen hålles öppen alla helg-
fria dagar från kl. 9 f. m. till 5 e. m.

Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.)

Gemensam expedition med Sv. Missionsförbundet.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission
i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland
och Lappland samt sjömansmission i England.

MISSIONSFÖRBUNDET.

Illustrerad tidning
för Svenska Missionsförbundets
yttre mission.

Utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är kr. 1: 80 på posten och
1: 55 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras
under en adress. Till utlandet kostar tidn:gen 3 kr.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missions-
förbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till
missionen och rekviritioner adresseras till Svenska
Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till
förmån för Svenska Missionsförbundets verk-
samhet i allmänhet eller till någon särskild gren
därav, torde noga angivas, att det är till Svenska
Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex.
endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla
hednissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det
är Svenska Missionsförbundet eller något annat
sällskap, som skall hava penningarna.

Sparbössor för insamlande av medel till Mis-
sionsförbundets yttre och inre mission utdelas
gratis och kunna rekvireras från Svenska Mis-
sionsförbundets Expedition.

Förslag till stadgar för friförsamlingar och ung-
domsföreningar erhållas på begäran gratis från
Svenska Missionsförbundets Expedition.

Nya böcker.

Praktisk religion. Brev till män. Av
biskop W. F. Mc Dowell. Översättning från
engelskan. J. A. Lindblads Förlag, Uppsala.
Pris häft. 2 kr.

Boken utgör en samling brev till män i bibel-
studiekretsar. I dessa brev avhandlas på ett
praktiskt och intressant sätt såväl en hel del
religiösa spörsmål som även männens ställning
till dem. Det är mycket frestande att göra ett
utdrag ur kapitlet om en mans förhållande till
Gud, men utrymmet tillåter det icke. Köp boken,
läs den, och giv den till din son!

I stormuppfylld tid. Av Elisabet Lön-
roth. J. A. Lindblads Förlag, Uppsala. Pris
häft. kr. 3: 25.

Det är ett ord, och ett gott och ljuvligt så-
dant, för vår stormuppfyllda tid. I tretton korta
betraktelser visar oss författarinnan tryggheten
och ljuvligheten i att ha sin tros fäste i levande
Gud. De ämnen, hon behandlar, ligga oss också
nära, t. ex. Varför, Brödbekymmer, Överanstäng-
ning och utslitna nerver, De sjuka och Jesus,
Felslagna förhoppningar.

Det skänker både uppbyggelse, tröst och upp-
muntran att läsa denna bok, och vi rekomen-
dera den på det varmaste.

Kongobilder. Av Signe Walder. Svenska
Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Pris häft.
75 öre.

Fru Walders förra bok om Kongos barnavärd
har rönt en livlig efterfrågan. Och det är ej att
undra på, ty hon har ett sätt att skildra sina
iakttagelser i Kongo, som ovillkorligen rycker
en med. Nu föreligger en ny bok av henne,
lika pigg och trevlig som den förra. Skildringen
av ett besök vid Kingoyi missionsstation ger en
utomordentligt levande bild av de många olika
arbetena, som förekomma på en missionsstation,
samt förhållandena där i övrigt. Hädanefter bör
det ej vara svårt för någon enda söndagsskola att
hava missionsstunder, även då ingen missionär
är närvarande.

Vi rekommendera dessa böcker på det var-
maste till hemmen, söndagsskolorna och junior-
föreningarna.

M. W.—g.

Ett sunt församlingsliv. Av E. Sjöberg.
Pris 75 öre. Sjöbergs förlag, Stockholm 6.

Författaren behandlar i denna lilla broschyr,
omfattande 47 sidor, församlingsproblemet i den
Heliga skrifs belysning. Det är Jesu egen och hans
apostlars framställning i ämnet, som här fram-
drages på ett enkelt och populärt sätt. Använd-
ningen av den Heliga skrifs egna ord och bilder
samt de talrika bibelcitaten göra boken synner-
ligen värdefull och övertygande. Den kan läsas
med rik behållning såväl av församlingens före-
ståndare som av dess medlemmar. De gamla troen-

de skola här finna sig själva och de unga den väg, de böra vandra, samt den hjälp de behöva för att göra sitt val och ansluta sig till församlingen. Och många äldre troende, som stått tveksamma, skola här finna talande skäl för att låta sin tvekan fara och komma med i församlingens sköte.

Vi ha ej synnerligen stor tillgång på sådan litteratur, som framhåller församlingens höga värdighet och dess betydelse i Guds rikshushållning på jorden, den enskilda troendes fostran och värd. Jag tror därför, att det skulle vara gott om församlingarna sökte sprida denna lilla skrift med dess sunda framställning i ämnet såväl bland sina egna medlemmar som ock för övrigt i sin omgivning. En god kunskap skulle därigenom givas och befruktande tankar väckas bland de troende. Synnerligen ungdomsskarorna behöva den väckelse och ledning, som denna skrift har att giva.

J. Nyrén.

Resetur

för **missionär C. W. Grahn**, Blekinge, Oktober 1918. 13 Hällevik kl. 11 f. m., 13 Sölvesborg kl. 5 e. m., 14 Hörby (Mjällby), 15 Ysane, 16 Mörrum, 17 Hällaryd, Trensrum, 18 Ryd, 20 Karlshamn, 21 Bräkne-Hoby, 22 Ronneby, 23 Listerby, 24 Tving, 25 Fridlevstad, 27 Sturkö Kullen kl. 11 f. m., 27 Sturkö Uttorp kl. 4 e. m., 28 Senoren, 29 Möcklö, 30 Vallby, 31 Karlskrona.

Kollekter upptagas tacksamt för kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Resetur

för **missionär E. John Larsson**, Dalarne, Oktober 1918. 1 Tallbacken, 2 Djura, 3 Siljansnäs, 4 Leksand, 5—6 Insjön, 7 Söderås, 8 Rättvik, 9 Vikarbyn., 10 Stumsnäs, 11 Gärdssjö, 12—13 f. m. Boda, Ovanmyra, 13 e. m. Gulleråsen, 14 Orsa, 15 Nusnäs, Fu, 16—17 Sollerön, 18 Vika st., 19—20 Mora, 21 Dalfors, 22—23 Bingsjö, 24—25 Enviken, 26—27 f. m. Linghed (Svärdsjö Norra), 27 e. m.—28 Svärdsjö Södra, 29 Sundborn, 30 Grycksbo, 31 Sägmyra, nov. 1 Bjursås.

Kollekt upptages tacksamt för missionen i Kaukasien.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Resetur

för **kongomissionären G. N. Nykvist**, Östergötland. Oktober och november. Okt. 22 Västra Ryd, 23 Svinhult, 24 Sund, 25 Norra Vi, 26 Asby Udde, 27 Asby f. m., 27 Torpa e. m., 28 Tranås, 29 Boxholm, 30 Ekeby, 31 Gärdslätt, nov. 1 Hogstad, 2 Mjölby, 3 Mjölby f. m., 3 Härnsnäs e. m., 4 Mantorp, 5 Sjögestad, 6 Linköping, 7 Vårdsberg, 8 Bankekind, 9 Askeby, 10 Askeby f. m., 10 Örtomt e. m.

Kollekt upptages för Svenska Mtissionsförbundets mission i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

PROGRAM

för

Missionsveckan i Jönköping den 13—20 oktober 1918.

Söndagen den 13: Immanuelskyrkan.

Kl. 11 f. m. Missionspredikan av dr *G. Palmær*.
» 5 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Missionens motiv», missionär *Martin Westling*. —
»Den yttre missionens återverkan på den inre», distriktförest. *W. Wallden*.

Gamla Missionshuset.

Kl. 11 f. m. Missionspredikan av missionär *Martin Westling*.

Dunkehallars missionshus.

Kl. 11 f. m. Missionspredikan av mission. *A. Walder*.

Måndagen den 14: Immanuelskyrkan.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämne: »Missionens världshistoriska betydelse», dr *G. Palmær*.

Tisdagen den 15: Gamla Missionshuset.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Missionen och allmänbildningen», missionär *Martin Westling*. — »Missionens studium», missionär *A. Walder*.

Onsdagen den 16: Immanuelskyrkan.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Den muhammedanska kvinnans ställning», fru *Sigrid Högberg*. — »Missionsproblem», dr *G. Palmær*.

Torsdagen den 17: Gamla Missionshuset.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Den hedniska barnavärlden», fru *Signe Walder*. — »Barnen och missionen», missionär *S. Tännqvist*.

Fredagen den 18: Immanuelskyrkan.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Krigets inverkan på missionen», a) på missionsfälten, missionär *S. Tännqvist*, b) i hemländerna, missionär *Martin Westling*.

Lördagen den 19: Immanuelskyrkan.

Kl. 8 e. m. FÖREDRAG. Ämnen: »Det unga Kina», fröken *Hilma Börjesson*. — »Missionen och nutidens ungdom», fil. kand. *Josua Sommarström*.

Söndagen den 20: Immanuelskyrkan.

Kl. 11 f. m. Missionspredikan, fil. kand. *Josua Sommarström*.
» 5 e. m. Missionsvesper. Predikan. Ämne: »Missionens slutmål», missionär *S. Tännqvist*.

Söndagen den 20 hållas missionsstunder för söndagsskolbarnen: i Immanuelskyrkan kl. 1 e. m.; i Gamla Missionshuset kl. 2.30 e. m.; i Dunkehallar kl. 9.30 f. m. och i Bymarken kl. 12.30 e. m.

VÄRDEFULLA BÖCKER!

Paul Peter Waldenström. En värdefull och intressant levnadsteckning av *N. P. Ollén*. — *C. Boberg* i Sanningsvittnet: »En god biografi, som giver mycken upplysning och ställer *P. W:s* person och verksamhet i själva händelsernas växling och gång.» 2:a uppl. *Pris 5: 50.*

På obanade stigar. Tjugufem år i Ost-Turkestan. Illustrerade skildringar från Sv. Missionsförbundets mission i Ost-Turkestan. 555 sidor. Över 300 illustrationer. »På obanade stigar är en utomordentligt underhållande bok och torde rent litterärt sett stå högst av de hittills publicerade arbetena.» *Pris 6 kronor.*

Tjugufem år i Kina. *H. M.* i Norrlandsbladet skriver om denna bok: »Här är boken som missionsvännen förärar sin släkting, kamrat eller vän. Tro mina ord! Skaffa dig boken, och du blir säkerligen liksom jag glad att få äga den som en förnämlig skatt.» *Pris i elegant klotband 5 kronor.*

Skuggor och dagar från missionsarbetet i Ryssland, med talrika illustrationer. Av *L. E. Högberg.* Inbunden i elegant kart. *4 kronor.*

Nils Westlind, en banbrytare för kongomissionen. Av *J. E. Lundahl.* (Utgör n:r 1 i serien »Missionärsbiografier», utgivna av Svenska Missionsförbundet.) Häftad *2 kronor.* Inbunden *2: 50.*

Vårt arbete. Ny, intressant bok av *Fil. kandidat Axel Andersson.* *Pris 35 öre.*

Intressanta ungdomsböcker äro Missionsbiografierna 1—11 i Sv. Missionsförbundets Söndagsskolbibliotek. *Pris pr ex. 25 öre.*

Ur Kongos barnavärld. Synnerligen intressanta småberättelser för barn. *Pris per häfte, innehållande tretton berättelser, 75 öre.*

SV. MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG
Stockholm C.

EVANGELII LIVSKRAFTER

av Teol. D:r Joh. Warneck

utkommer inom kort på
Svenska Missionsförbundets Förlag.

Det är en högintressant skildring av författarens missions-
erfarenheter inom den animistiska hednavärlden. Man får
leta efter en mera vederhäftig karaktäristik av de primi-
tiva folkens religiösa liv. Författaren är sakkunnig in i
minsta detalj, såsom blott en missionär kan vara det.
Boken har i författarens hemland, Tyskland, utgått i ett
flertal upplagor och väckt stort uppseende.

Warnecks bok ger oss en levande bild av missionärens
kamp mot hedendomens mörker. Det är som man finge ett
klarare ljus över missionens stora problem, då författaren
leder oss genom dess labyrinter. Missionen blir större, rikare
och ansvarsfullare för en, än den varit förut.

Detta arbete lämpar sig utmärkt för predikanter, missio-
närer (framför allt blivande sådana) och f. ö. för en var,
som ej blott vill höra berättelser från missionsfälten utan
även förvärva ingående kunskap om missionsmetoderna
och missionsmöjligheterna.

Boken, vilkens pris blir omkring 5 kr., kan redan nu
rekvireras från förlaget.

Köp, läs och sprid Evangelii Livskrafter!

*Alla vänner till vår mission uppmanas att var och en på sin
plats, i församlingen, ungdomsföreningen eller varhelst tillfälle
därtill gives, verka för spridning av vår litteratur. På samma
gång vi göra ett gott verk, då vi sprida goda böcker, göra vi
ock en ekonomisk insats i missionsarbetet, ty all vinst av för-
laget tillfaller missionen. Vid partiköp lämnas 25 proc. rabatt.*

SV. MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG
Stockholm C.